

„Ballag már a vén diák...”

Idén a szok sosl n kicsit későbbre esett a ballagás napja: 2018. május 4- n verőfényes napsütésben került sor a végzősök ünneplésére. Ezen a napon búcsúztattuk a 12.a osztályt, melynek osztályfőnöke Csókásné Gémesi Ildikó tanárnő, a 12.b osztályt Parti Gábor tanár  r vezetésével, a 12.c osztályt, melynek osztályfőnöke Lovas Andrea tanárnő, a 12. d osztályt Tóth László tanár  r irányításával, és végül az  t  ve itt tanuló 12.e osztályt, melynek osztályfőnöke Kecskédi Petra tanárnő.

A ballagási ceremónia 11 órakor kezdődött. Az ünnepeltek utolsó s t j t megelőzően nagy volt a s rg s-forgás az iskolában. Az alsóbb éves tanulók feldíszítették a tantermekeket, folyosókat, a lépcsőházat, a főbejáratot, és elárasztotta az épületet az a sajátos virágillat,

ami ehhez az alkalomhoz szorosan hozzátartozik.

Az  nnepi műsort jómagam állítottam össze. A narrátor Rosta Dávid 11. D osztályos tanuló volt.  gyesen konferálta a műsorszámokat. A műsorban részletek hangzottak el ismert sl gerekb l: Koncz Zsuzsa, Republic együttes és M rti dala, a Kezdetek el  lni. Nostalgikus hangulatot teremtett a Gyertyafény keringő és az Il silenzio elhangzása. Markó Béla Indulás című versét Halmaghi Leilla 9. C osztályos tanuló adta elő, majd Bar csy Péter 12. C osztályos tanuló szavalata következett. Varró Dániel Kicsinyke testamentum ból hallhattunk néhol személyre szabott részleteket. A vers Francois Villon XV. századi költőóriás szellemében íródott.

Varró Dániel: Kicsinyke testamentum (részlet)

Most, kétezer tizenhétben,
 Én, Barócsy Péter diák
 Lógást, lapítást abba hagytam,
 Bevégezvén az iskolát,
 Számomra megszűnt egy világ,
 - Fordulhat-e sorsom naposra? -,
 Hült helyemen legyen virág
 E csöppnyi testamentumocská...

Pénzváltó Gábor 11. D osztályos tanuló búcsúztatta jó kívánságaival a ballagókat. A végzős évfolyamok nevében Vég Tamás 12. B osztályos tanuló mondta el nagy sikert arató beszédét.

Részletek Vég Tamás beszédéből:

Tisztelt hölgyeim és uraim / tisztelt tanárok, diákok, szülők, vendégek!

Köszöntök mindenkit a 12.B osztály, és a végzős évfolyam nevében!

Megmondom őszintén, amikor felkért Hegedűs tanárnő, hogy mondjak beszédet, úgy voltam vele, hogy áh, sima liba, pikk-pakk meglesz, összeállítok egy tök pacek beszédet, és jó lesz ..., aztán mégse..., nem jött az ihlet, nem tudtam, miről kéne beszéljek, hogy ne legyek full közhelyes és teljesen unalmas. Volt olyan tervem is, hogy csak úgy beszélek, lesz, ami lesz, de aztán abban maradtam magammal, hogy abból lehet, baj lenne. Végül, amíg keresgéltem és gondolkodtam, hogy na, akkor mi is legyen benne, eszembe jutott egy pár gondolat, amit útravalóként elmondanék.

Nem tudom, ismeritek- e azt az érzést, amikor egy jó könyvet olvasol, tényleg tetszik, le sem tudod tenni, és akkor egyszer csak elérsz az utolsó laphoz..., elolvasod azt is, és becsukod a könyvet, és abban vagy, hogy fhu, na ez egy remek könyv volt. Na, ilyen érzésekkel állok itt most én is.

Elolvastam ezt a szép nagy könyvet, megismertem a szereplőket, a betűket, a történetet, és azt kell, mondjam, hogy tetszett. De mivel jó volt, még olvasná az ember tovább, (tudják) jó lenne, ha benne maradhatna az ember abban a fantáziavilágban, amiben akkor járt, miközben a sorokat bújta és olvasott. De sajnos vár az élet, fel kell ébredni, fel kell állni a fotelból és menni kell előre, keresni az új utakat és a lehetőségeket, vagy éppen a termet, ahol az írásbelit fogjuk írni. :D...

Ezt követte a végzősök hagyományos szalagkötése az iskolai zászlóra, majd a zászlóátadás. Ezután dr. Zántó Edina igazgatónő ünnepi beszéde hangzott el, mely Hamvas Béla Láthatatlan történetéből az igazi boldogságról és a felelősségről szóló gondolatokra építve indította útnak a ballagókat. Az ünnepséget a legkiválóbb tanulók jutalmazása követte.

A ballagás óta lezajlottak az írásbeli érettségi vizsgák. Szívből remélem, mindenki sikeresen vette az akadályokat. A szóbeli megmérettetésekhez kitartó munkát kívánok abban bízva, hogy az eredmények a felkészítő tanárokat és a vizsgázó diákokat is örömmel töltik el.

Hegedűs Judit tanárnő

2018-as jutalomút Szlovéniába – diákszemmel –

Mind minden évben, 2011. óta idén is lehetőség nyílt az iskola alapítványa jóvoltából arra, hogy a megfelelő tanulmányi eredményeket elérő tanulók jutalomúton vehessenek részt! Az idei kirándulás során Szlovénia és Trieszt csodálatos tájain jártunk.

2018. 05. 30-án indultunk hajnal 4 órakor az iskola elől. Szokás szerint Takács István, Boci kíséretével és egy jó barátja, Jani bácsi kényelmes Mercedes Turismo Exclusive autóbusszával.

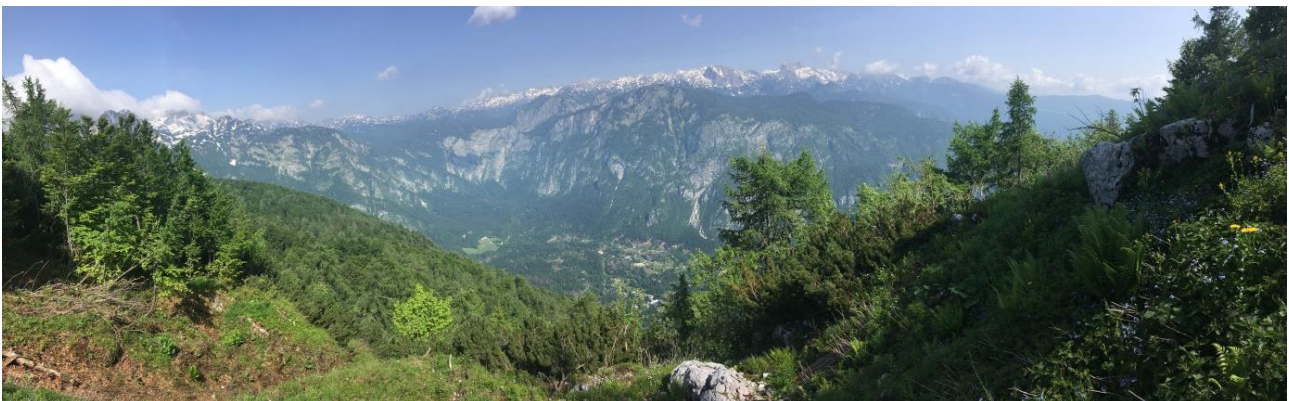
A bepakolás és az indulás is jól ment, tavalyhoz képest idén nem kellett itthon hagyni senkit. Mindenki időben megérkezett, minden iratát és szükséges csomagját magával hozta. A busz tehát teljes létszámmal, 36 gyerekekkel és 4 kísérőtanárral útnak is indult 4 óra 1 perckor Szlovénia felé. Első célunk az M7-es autópályán majd a Szlovén autópályán keresztül a Skocjan-barlang volt. (Bár Trojannál megálltunk óriás fánkot enni. Ki csokis–vaníliásat, ki lekvárosat.) Az utunk sima volt és zökkenőmentes. Remek időben, 11 óra körül megérkeztünk a barlang felett létrehozott információs és vendéglátó központba. Itt, amíg Boci megvette a belépőket és mindent lefixált, lehetőség nyílt egy rövid túrára, melyen megtekinthettük a barlang alsó kijáratát és a szakadékban folyó Reka folyót. Ezután kezdetét vette a 2,5–3 km-es túra a barlang bejáratához, majd német nyelvű idegenvezetéssel a barlangon keresztül. A Skocjan-barlang a világörökség részét képezi 1986 óta. A világon itt nyílik a legjobb lehetőség a cseppkövek és karsztjelenségek tanulmányozására. A barlang hatalmas termei miatt és akár 180 méteres belmagasságának köszönhetően lélegzetelállító látványt biztosít. Én őszintén bevallom, a kijáratnál vettem észre, hogy végig tátva volt a szám és kiszáradtam. Egyszerűen az ember nem tudja, hogy hova nézzen, a lába elé, a cseppkövek észvesztő sokaságára, esetleg az idegenvezetésre, vagy épp arra, hogy az előtte haladó társát ne lökje fel. Az idegenvezető hölgy komoly tempót diktált, de muszáj volt, mert mögöttünk jött még három csoport. Aznap mi voltunk az elsők. Ahhoz képest, hogy elvileg 2,5–3 km-t túráztuk a barlangban, észre sem vettem, hogy elrepült másfél óra. Döbbenetes dolgoknak lehettünk a szemtanúi, és azt hiszem, hogy akit érdekelt és odafigyelt, hogy mit lát, annak egy életre szóló élmény volt ez a barlang. Nekem biztosan.

Miután kiértünk az állandó 12 fokos barlangból, elindultunk Bled városa felé. Mikor megérkeztünk, itt is szép látvány tárult szemünk elé. A Bledi-tó a maga kis szigetével a tó közepén és a tavat körbeölelő hegyekkel gyönyörű látványt biztosított. A tavon egy kis pletnázás következett. A pletna hajótípus, 20 ember fér el rajta, és egy ember evez két hatalmas lapáttal. Behajóztunk a Bledi-tó közepén található

kis szigetre, melyen egy vendégház és egy templom állt. Itt is eltöltöttünk egy szűk órácskát majd visszaindultunk a partra.

Innen Bohinjba vezetett utunk, a Bohinji-tó partjára, ahol az első szállásunk volt. Az első nap alapvetően fárasztó volt és látványos, ám szokás szerint Boci és az Igazgatónő sosem lövi el a puskaporát az első napon, szóval a java még csak eztán várt ránk.

Másnap reggel egy könnyed reggeli után rövid buszút után megérkeztünk a Vogel-hegy lábához. Innen kb. 500 méterről 1535 méter magasságba vitt bennünket egy 80 fős kabinos felvonó. A csapat kicsit pesszimista volt, mert a Bohinji-tó miatt elég sűrű köd húzódott a völgyben, ahonnan indultunk. Én tapasztalt hegyi túrázóként tudtam, hogy amint átérünk a ködön, hét ágra fog sütni a nap, és csodálatos idő lesz. Amint ez megtörtént, csak úgy kopogtak az állak a felvonó alján. Felértünk a hegyre, és szenzációs panoráma tárult elénk.

A völgy másik oldalán megcsodálhattuk a Julia-Alpokat, benne pedig Szlovénia legmagasabb hegycsúcsát a Triglavot. Itt lehetőségünk nyílt egy kétórás túrára, amely a panoráma mellett nekem nagy élmény volt, hiszen én általában télen járok a hegyekben, de nyáron is legalább olyan szép tud lenni a hegyvidék, mint akár a tengerpart, de természetesen embere válogatja, ez az én véleményem. Rengeteg fotó

és egy jóleső könnyed hegyi túra után a felvonó segítségével elindultunk vissza a völgybe.

A hegy lábától az utunk az ún. Slap Savicához, vagy magyarul a Száva vízeséséhez vezetett. Amint kiszálltunk a buszból, egy csodálatos hegyi patak látképe tárult elénk. A patak ugyan jéghideg volt, de gyönyörű és makulátlan tisztaságú. Nagy lendülettel zúgott lefelé a Bohinji-tó felé. Innen egy „kis” szintkülönbséget leküzdve feltúráztunk a patak mentén magához a vízeséshez. A Slap Savica joggal viseli Szlovénia leglátványosabb vízesése címet. A látvány teljesen magával ragadó volt. A hegyben található egy karsztos tó, ahonnan zúdul ki a víztömeg. Csaknem 45 métert esik a víz, ahol eléri az első kis tavat, melyből szintén továbbzuhan. A lépcsőzetes vízesés magassága körülbelül 70 méter. Rendkívül kellemes volt az idő a vízesés mellett, hiszen remek hűtő hatást biztosított, és a csodás napsütés miatt kiváló túrázó és bámészkodó idő volt. Több fotót és videót is készítettünk, majd visszaindultunk a buszhoz.

Amint visszaértünk, indultunk Bledbe, ahol rövid városnézés után beültünk a Park Hotel cukrászdájába, ahol megkóstolhattuk az eredeti, bledi krémest. Kicsit eltér a mi krémesünktől, vagy a francia-krémestől, de meglehetősen finom és könnyed volt. Én itt elfogyasztottam egy rendkívül finom kávét. Sajnos itt egy kisebb zuhé kapott el minket. A csapat fele, aki fent hagyta a buszon az esernyőjét, rendesen elázott. Rövid zápor és kis várakozás után utunk a bledi várba vezetett. A várat sajnos nem tudtuk teljes pompájában megtekinteni, ugyanis felújítási munkálatok miatt néhol le volt

zárva, és a tetőn is folyamatosan dolgoztak. Mindenesetre pazar látványt nyújtott a Bledi-tó közepén a már említett kis szigettel. Egész Bled, a tóval és a várral együtt egy csodálatos kis ékszerdoboz. Kora este indultunk vissza Bohinjba, a szállásunkra.

Megálltunk megtekinteni a szlovénok jelképes állatát, a zergét ábrázoló szobrot a Bohinji-tó partján. Vacsora és egy kis esti vigadás után fáradtan térhettünk nyugovóra.

Másnap reggel, összepakolás és reggeli után, rendkívül pontosan tudtunk indulni Triesztbe. A szűk 3 órás út tökéletesnek bizonyult arra, hogy a busz utasai kiheverjék a korán kelés okozta fáradtságot és nyűgösséget.

Mikor megérkeztünk Olaszország eme gyönyörű városába, pazar látvány tárult szemünk elé. A kikötő, a tenger, a hangulatos kisváros nagyon mutatós volt a hegyi útról, ahonnan

megközelítettük. Mikor megérkeztünk a kikötőbe, rövid várakozás után bejutottunk a híres neves Trieszti Teherkikötőbe. Sajnos magát a rakodási folyamatot nem tudtuk megnézni, mert épp csak egy óceánjárót pakoltak ki, és a kikötő a szokásostól eltérően meglehetősen üres volt. Két hölgy szállt fel a buszunkra egy úr kíséretében, akik beszámoltak nekünk az éppen látható dolgokról, a targoncákról, a konténerekről és a hatalmas darukról, illetve készségesen válaszoltak minden kérdésünkre. Érdekes és látványos túra volt a kikötő területén belül a hatalmas konténerhegyek közt. Ritkán lát ilyet az ember.

Ezután utunk Trieszt belvárosába vezetett. Itt rövid városnézés után kaptunk 2 óra szabadidőt az ebédre és az egyéb vásárlási és nézelődési ingereink kielégítésére. Jómagam megtekintettem egy ortodox templomot, illetve a városban fennmaradt római kori amfiteátrumot. Ezután pedig barátommal beültünk egy rendkívül igényes, és mint utóbb kiderült, csodás pizzériába a Trattoria Capresebe. Mind a

ketten elfogyasztottunk egy igazi autentikus olasz pizzát. Én rettentően kedvelem az olasz gasztronómiát és az olasz ízeket, szóval én az ebédem elfogyasztása közben a mennyekben jártam. Ebéd után, mikor mindenki jól lakott, elnyalta a fagyaltját és

megvette, amire szüksége volt, elindultunk a Duinoi várkastélyhoz, mely durván 15 percre volt Trieszt belvárosától. Útközben megálltunk, megnéztük a szabad strandot és a tengert. Maga a vár remek helyen, a tengerrel jóval magasabban, egy szirten fekszik, melynek köszönhetően szenzációs kilátás tárul elénk a vár bármely ablakából kitekintve. A vár rendelkezik egy csodás kerttel, melyben egy kerti tó található, emellett különböző különleges kaktuszokban, agavékban és egyéb mediterrán virágokban gyönyörködhet, aki számára kedvesek a virágok. A kastély alatt van egy bunker, melyet a tulajdonos család használt a második világháború alatt.

Innen elmentünk a redipugliai első világháborús emlékműhöz, melyet az Isonzo mentén húzódó fronton elesett katonák emlékére állítottak. Sajnos le volt zárva, így nem mehettünk fel az 500 lépcsőfokon, de a látvány megvolt. Az emlékmű alján megtekinthető volt egy első világháborús lövészárk is. Innen pedig nagy szerencsénkre, és az Igazgatónő és Boci jóvoltából, utunk a tengerpartra, a trieszti szabad strandra vezetett.

Ez egy hirtelen jött ötlet volt, és mivel teljesítettem a busz érdekében a feltételeket azzal, hogy elénekelttem egy szép I. világháborús dalt, sikeresen elértük, hogy fürdössünk végül a tengerben. A víz pompás volt, pont jól lehűtött bennünket. Sajnos a víztörő sziklaszirt, melyet a fürdőzők védelme miatt alakítottak ki, többeknek megvágta a lábát vagy a kezét, de ez legyen a legkisebb gond, amikor az ember a csodás Adria-tengerben fürdhet a júniusi meleg napsütésben. Aznap este egy szép 3 csillagos trieszti hotelben szálltunk meg. Szokás szerint az Igazgatónő az utolsó napra hagyta a nagy durranást, és azt hiszem jól tette. Szerintem ez a nap volt a legjobb, és biztos vagyok benne, hogy a többiek is így vannak ezzel.

Másnap reggel elindultunk hazafelé. Útközben megálltunk Ljubljánában, ahol megtekintettük a várat, illetve a város közepén lévő Sárkányhidat. Ljubljana belvárosában lehetőség nyílt egy kis nézelődésre és a piacon való vásárlásra, majd indultunk tovább.

Következő és egyben utolsó állomásunk Maribor volt. A szép, Dráva menti városban megtekintettük a világ legöregebb szőlőtőkéjét, mely 450 éves. Maribor után még egyszer megálltunk Zalakomárnál, ahol egy rövid tankolás ideje alatt kinyújtóztathattuk a lábainkat, majd meg sem álltunk egészen Budapestig. Hazautunk kényelmes és problémamentes volt, attól az apróságtól eltekintve, hogy az M7-esen szemtanúi voltunk egy kisebb autóbalesetnek, melyben 3 autó koccant össze a belső sávban. Az iskolához körülbelül 19:15 perckor értünk.

Összegezve: én nagyon pozitívan csalódtam Szlovéniában, és habár az elején nem volt kedvem ehhez a kiránduláshoz, abszolút megérte, mert csodálatos dolgokat láttam és tapasztaltam, illetve megismertem egy adag jóra való 9-10.-es diákot.

Köszönöm szépen a Tanárnőnek és az alapítványnak, hogy megint elvittek bennünket világot látni. Isten tartsa meg a jó szokásukat! ☺

Vég Tamás (12.b)

Osztálykirándulások

A 9.a osztálykirándulása Esztergomban

2018. május 4-én reggel 8 órakor gyülekeztünk a Nyugati pályaudvar előtt. Esztergomig vonatoztunk, az út durván másfél óra volt. Az úton ettünk, zenét hallgattunk, utóbbiért ránk is szóltak, így lejjebb vettük a hangerőt.

Az első megállónk az esztergomi Suzuki-gyár volt. A gyár bemutatása egy kisfilmmel kezdődött, majd két épületben vezettek körbe minket. Az elsőben láthattuk, hogy a gépek hogyan rakják össze az alkatrészeket, a másodikban pedig maguk az autók készültek el. Sok munkafolyamatot betanított munkások végeztek. Láttuk, hogy milyen gépies, monoton elfoglaltságban töltik napjaikat, s rájöttünk: érdemes tanulnunk, hogy nekünk kreatívabb, izgalmasabb

munkánk lehessen.

A gyárlátogatás után a szállásra mentünk, ahol egy óra szabadfoglalkozás volt. Délután a Mária Valéria hídon átmentünk Szlovákiába. Igaz, csak pár száz méter távolság van a két ország között, de a túloldalon lenni teljesen más érzés! Valahol elfogadták a magyar forintot, de valahol muszáj volt eurót váltanunk. Megálltunk az első fagyizóznál, ahol az eladó dobálta a fagyigombócokat, zsonglörködött velük. Egy

osztálytársunknál csak tízezres volt, nem tudtak neki visszaadni, de az eladó nagyvonalúan oldotta meg a dolgot: ingyen adott neki négy gombóc fagyit☺. De valahogy a fagyizóknak is más hangulata volt, mint itthon. A táborba visszatérve volt egy kis időnk közösen focizni, ez nagyon jó volt, mert teljesen más oldalról mutatkoztak meg az osztálytársak, mint hétköznapokon az iskolában, és sokkal közelebb kerültünk egymáshoz. Úgy gondolom, ha valaki elmegy kirándulni, sokkal szabadabbnak érzi magát, és így inkább meg lehet ismerni, pozitív és negatív értelemben egyaránt.

Este a vacsorához is együtt érkeztünk, brassóit kaptunk, ami közel a legjobb volt, amit eddig ettem, és a többieknek is ízlett. Összesen három szobában aludtunk, mindegyikben tíz ágy volt. Valaki már 9-kor elaludt, de volt, aki meg se próbálta.

Azt terveztük, hogy kimegyünk sétálni a hídra, de erre végül nem volt lehetőségünk. Cserébe voltak lányok a szállás másik szobájában, így velük beszélgettünk egy kicsit. Van, aki azóta is tartja velük a kapcsolatot. Az osztálytársakkal sokat beszélgettünk, így azokkal is jobban megismerkedtem, akivel korábban csak két-három mondatot váltottam.

Reggel 7.30-kor mindenkit „kakaskukorékolással” keltettünk. Hangszóróval. Volt, akinek nem tetszett ☺. Reggeli közben átbeszéltük az osztállyal történeteket. Teljesen olyan hangulata volt az egésznek, mintha Balatonra mentünk volna nyaralni.

Reggel az Esztergomi Várkertbe, majd a Múzeumba mentünk, ahol egy hölgy vezetett minket körbe. A múzeumpedagógiai foglalkozáson a vár történetét, a várban élők hétköznapjait: életvitelét, öltözködési, étkezési szokásait mutatták be. A kiállítás elképesztő volt, tele régiségekkel. A végén korhű jelmezeket is felpróbálhattunk, illetve kézbe foghattuk a várbéli harcosok által használt fegyverek másolatait. Az egyik vártoronyból a Mária Valéria hídra és a Dunára nyílt a kilátás, gyönyörű látvány volt!

A várlátogatás után vonattal indultunk hazafelé. Az úton beszélgetve többen arra a következtetésre jutottunk: sokáig fogjuk emlegetni ezt a kirándulást!

Házi Tamás (9.a)

A 10.a osztály Királyréten

2018. május 8-án, amíg a végzősök matematikából adtak számot tudásukról és az érettségi feladatok megoldásával próbálkoztak, az alsóbb évfolyamosok tanítási órákon ültek, addig a 10.a osztály tanulói nem mentek iskolába. Igazgatói engedéllyel osztálykiránduláson vettek részt. Hegedűs Andrea tanárnő és osztályfőnökük kíséretében Királyrétre indultak.

A Nyugati pályaudvar bejáratánál találkoztunk reggel 1/2 8 és 8 óra között. Szokásos módon volt, aki az utolsó pillanatban érkezett meg. Természetesen az ofő kellően megróttá őket. Az út Kismarosig gyorsan véget ért. A lényeg ezután következett: cél-állomásunk, azaz Királyrét csak 12 km-re volt tőlünk ☺. Egyetlen szépséghibája volt: a hegy tetején. Nem volt járda, csak az úttest. Így az arra közlekedő járművekre is figyelniük kellett. A turistajelzések sem voltak mindig egyértelműek. Utunk során szép, rendezett községeken mentünk keresztül, például Szokolyán. Az utat virágok díszítették. A községek között erdő szegélyezte az utat. „Röpké” 3 óra alatt értünk fel Királyrétre. A séta alatt sokan elfáradtak, de az osztály állta a sarat. Itt azonban szomorú látvány fogadott: egyetlen egy étterem volt nyitva.

A többi átalakítás alatt állt vagy lebontották. Ez szomorúsággal töltötte el a csapatot, de a természet mindenért kárpótolt. Az erdei kisvasút indulásáig az időt a fák árnyékában üdítőt iszogatva, sétálgatva, beszélgetve töltöttük el. Röviddel a kisvasút érkezése előtt beborult az ég, elkezdett cseperegni az eső. Szerencsénk volt nagyon, mert amikor felszálltunk, akkor kezdett ömleni. Ez azt is jelentette, hogy a gyönyörű tájat fényképezni sem sikerült. Kismarosra visszaérve maradt egy kis időnk még a

vonat érkezéséig. Az eső közben elállt, így még az állomás környékén sétáltunk egy kicsit.

Fárasztó, de élményekben gazdag napot tudtunk magunk mögött. A vonatban csendesen beszélgetve tárgyaltuk meg a nap eseményeit.

Marczy Dávid (10.a)

Osztálykirándulás Kiskőrösre

(10.B és 13.G osztályok)

Május végén és június elején kétszer látogattunk el Kiskőrösre. A program abszolút szakmai volt, így reménykedtünk, mindkét osztály érdekesnek fogja találni. Vonattal utaztunk. Az állomásról először az Old Car Museumba és restauráló műhelybe vezetett az utunk, majd a Közúti Szakgyűjteményt tekintettük meg. A városban gyalogosan közlekedtünk, így többet láttunk a településből, és a fiúk mozgásigényét is kielégítette a kb. 10 km-es séta (mi, edzett pedagógusok kétszer is teljesítettük a távot ☺).

A 10.B-s tanulók reakciói alapján:

„Nagyon megérte elmenni, mert nagyon sok szép, ritka autót láthattunk.”

„Érdekes volt megismernünk pár régebbi autómódellet.”

A bejáratnál Karl Benz első autójának mása fogadott minket, majd két szinten nézelődhattunk: „Nagyon jó lehetőség volt, mert mindennapjainkban nem láthatunk ilyen autókat.”

„Nagyon jó volt, mert a sok autó közt láthattunk sok szép felújított motort is.”

Bemehettünk a műhelybe is. „Láthattuk, hogyan restaurálnak autókat.”

A Közúti Szakgyűjtemény inkább egy interaktív kiállítás, mint egy hagyományos múzeum. A közútépítés története és régi, valamint mai berendezései mellett egy kis játékokra is adódott lehetőség. Volt, aki rollerozott, volt, aki kipróbálta a szögletes hengerű úthengert.

Összességében jónak találták a programokat:

- „Nagyon jó volt.”
- „Nagyon jó csapatépítő jellegűek voltak a programok.”
- „Szép időben sokat sétáltunk.”
- „Nagyon jó volt, szép autókat láttunk, és szép időben sétáltunk.”

A hangulatot a néha csepergő, szitáló eső sem zavarta, sőt jobb is volt, mint tűző napsütésben gyalogolni.

Most is bizonyították a fiúk, hogy remek kis csapatot alkotnak, az iskolán kívül semmilyen magatartási probléma nincs, bármilyen intézményt látogatunk meg, nem kell velük szégyenkeznünk, a vonaton sem zavarták a többi utast.

... és egy hét múlva újra irány Kiskőrös. 13.G, múzeumok és újabb séta ☺

A 13.G látogatása Kiskőrösön:

Az első osztálykirándulás osztályfőnökként. Nem is csoda, ha azt mondom, eléggé izgatott voltam. A programokat és az útvonalat egy héttel a kirándulás előtt szerencsésen teszteltük a 10.B-sekkel, így már bejárt terepen jártunk. A vonatútra sikerült az osztályt egy kocsiiban leültetni, így igazán hangulatosan telt a két órás utazás. A mókamesterek és szóvivők természetesen itt is feleltek a megfelelő hangulatért. Örültem, hogy az osztály tagjai ilyen jól elbeszélgettek, nem volt felénk, tanárok felé, sem távolságtartás.

Mikor megérkeztünk, térképpel elláttuk a fiúkat, és neki indultunk a hosszú útnak a 30 fokos hőségben. Jó volt látni, hogy mindenki közösen sétált egészen a célig, az Old Car Museumig. Kíváncsisággal vártam, hogy az osztály hogyan fogja fogadni a kiállítást. Szerencsére az előérzetem nem csalt, élvezték, hogy régi autókat egészen közelről láthattak. A múzeum jóvoltából a műhely részlegbe is betekinthettünk, ahol a felújításra váró és felújítás alatt álló autókat is megnézhattuk.

Utunkat folytattuk a rekkenő hőségben, a fiúk már jobban szétszóródva, nagyobb levegőket véve haladtak előttük az úton. Végül megérkeztünk az utolsó állomásunkra, a Közúti Szakgyűjteménybe, ahol láthattunk részleteket az útépités történetéből és a közlekedés kialakulásának főbb emlékeiről. Az udvaron úthengerek és egyéb nagy gépek voltak találhatóak. Az osztály tagjai meglátva a rollereket és az úthengert, ismét játékos gyermekekké váltak, és elkezdtek versenyezni körbe-körbe a kialakított pályán. Miután kijátszották magukat, továbbindultunk az állomás felé. Mivel a hőség csak egyre fokozódott, ők pedig nagyon jól állták a megpróbáltatásokat, úgy gondoltam megérdemelnek egy kis fagyaltot. Később kiderült, hogy ez lett a kirándulás egyik fénypontja. Jó volt látni, ahogy ismét, mint kisgyermekek a fagyaltos pult köré gyűlve beszélnek meg ki, milyen fagyaltot választ majd.

A vonatút hangulatának csendessége és nyugalma egyenes arányban állt a diákok (és tanárok) fáradtsági szintjével. Összességében azt gondolom, hogy egy remek kirándulást zártunk, megmutatkozott, hogy a 13.G egy jó osztályközösség, és ez a kirándulás alatt még erősödött is. A magam részéről nagyon örülök, hogy az első osztálykirándulásom osztályfőnökként ilyen jól sikerült. Csak remélni tudom, hogy ez csak valaminek a kezdete, és a jövőben még jobb programokat sikerült szervezni az osztálynak.

És íme, az osztály pár tagjának visszajelzése:

- „A kirándulás során meglátogattuk a Kiskőrösi Közúti Szakgyűjteményt. Érdekessége, hogy itt található Közép-Európa legnagyobb úthenger gyűjteménye és nem utolsósorban egy tucat roller, amit szabadon lehet használni a hátsó kertben kialakított pályán. Osztályunk az ott töltött idő nagyobb részét itt múlatta el.”

- „Elképesztően meleg volt, de megérte elmenni. Az autók, amiket láttunk, nagyon tetszettek, igazi érdekességeket is láthattam, amiket eddig előben nem volt alkalmam. Viszont, azt hiszem, a kirándulás fénypontja az úthengerezés és a rollerezés volt. Egy kicsit újra gyerekek lehettünk úgy, hogy nem volt semmi problémánk, és játszhattunk kedvünkre. Ezek után, mint egy frissítő energiabomba volt a fagyizás, amit szintén mindenki élvezett.”
- „A kirándulás nagyon tetszett, mert két múzeumot is megnéztünk, amit csak lehetett; bár meleg volt, és várni is kellett, mégsem adtuk fel, hanem nézelődtünk. Legközelebb is kirándulhatunk egyet, ha Grünvalszky tanárnő is velünk jöhet.”

A fentiek a két osztály diákjainak visszajelzései alapján és saját tapasztalatainkat felhasználva íródtak.

Császári Jolán – 10.b osztályfőnöke
Grünvalszky Anna – 13.g osztályfőnöke

Képek a kirándulásokról:

Az első autómodell

Folyamatos volt a szakmai tanácskozás a 10.B-
sek között

Nagy volt az érdeklődés a nagyobbaknál is

Nagy kedvencek voltak a régi szuperautók

A 10.B rolleres kalandjainak részlete

A 13.G rolleres kalandjainak részlete

A 10.c Esztergomban

2018. június 8-án pénteken reggel indultunk a Nyugati Pályaudvarról Esztergom felé a 10.C osztállyal, Parti Gáborné tanárnővel és kísérőnkkel, Parti Gábor tanár úrral. Már az út is nagyon szép volt, gyönyörű időt „kaptunk ajándékba.”

Esztergomi osztálytársunk már az állomáson várt, és nagy segítséget jelentett, hogy úgy ismeri a várost, mint a tenyerét. Ő kalauzolt a nevezetességek között. A belváros nagyon hangulatos volt. A csoportképek elkészítése után átsétáltunk Párkányba, Szlovákiába.

Útközben Parti Gábor tanár úr Esztergom történetét mesélte nekünk.

Párkányból lefotóztuk a Bazilikát és a Dunát, majd visszasétáltunk, hogy belülről is megcsodáljuk a templomot. Fölmentünk a kincstárba is, ahol rendkívül gazdag gyűjteményt láthattunk egyházi ereklyékből, miseruhákból. A kincstárból a kupolába mentünk (nem kevés lépcsőzés árán!). Meglepetésünkre a kupola teraszáról nemcsak a lélegzetelállító tájban gyönyörködhettünk, hanem végignézhettünk egy párkányi légvédelmi gyakorlatot is. A lakosoknak el kellett hagyniuk a házaikat, eközben rendőr- és tűzoltóautók járőröztek. Néhány perc múlva hangosbemondón közölték, hogy visszatérhetnek a lakók. Mi mindezt madártávlatból figyeltük.

<https://funiq.hu/2374-esztergomi-bazilika>

Ezután lementünk a Duna partjára az Erzsébet parkba, hogy akinek még bírja a lába, focizhasson is.

A sok gyaloglás és lépcsőzés után, mivel ebédidő volt, 80 centi átmérőjű óriás pizzákat rendeltünk, és együtt ebédeltünk. Délután indult a vonatunk, úgyhogy ismét nyakunkba kaptuk a várost, és visszasétáltunk az állomásra. A léghűtő fülkét most különösen nagyra értékeltük, nem kevésbé azt, hogy 14 km séta után már a vonat vitt minket...

Zsiák Gergely (10.c)

A 11.C osztály kirándulása Kabókapusztán

Bodó Bendegúz, a 11/c osztály tanulója vagyok. Szeretném nektek bemutatni, hogy milyen volt a mi osztálykirándulásunk. Pénteken, a késő délelőtti órákban indultunk a Déli pályaudvarról, ahonnan kemény másfél órát utaztunk Enyingig. Leszállás után éreztük, hogy milyen iszonytató meleg van. Ekkor az osztályfőnökünk, Karola tanárnő intézkedett, mert úgy volt megbeszélve, hogy kijönnek értünk, és busszal átvisznek Enyingről Kabókapusztára. A telefonbeszélgetés alatt néhányan úgy döntöttünk, hogy jobban járunk, ha keresünk egy árnyékos helyet. Körbenéztünk, és láttuk, hogy az állomás épülete nem vehető igénybe, mivel felújítás alatt áll, de a közelben megtaláltuk az egyetlen fát, aminek az árnyékában az egész osztály elfért.

A buszút vicces volt, a sofőr úgy hajtotta a régi kis Ikaruszt, mintha új busz lenne, nagyon tetszett mindenkinek! Megérkezve láttuk, hogy úti célunk valójában egy tanya, de nem akármilyen! Nagyon szép volt az egész: gyönyörű kilátás, nagy zöld területek, sportpálya, medence, edzőterem, külön apartmanok, lovarda. A főépületben volt az étkezés, de volt bent billiárd, csocsó és x-box is. A tanya végében volt egy

hatalmas mesterséges tó, ebben lehetett kajakozni, kenuzni, motorcsónakázni. Hatalmas buli volt számunkra, amikor jet-skivel húztak bennünket egy „fánkon”, ami egy óriási úszógumira hasonlít.

Akár lovagolni is lehetett volna, de mi, fiúk nem nagyon érdeklődtünk ez iránt. Az étkezés kellemes csalódás volt, hiszen nagyon finoman főztek, háromszori étkezést kaptunk, általában a mennyiség is bőven elég volt. Más iskolából is voltak diákok, de nagyon jól be volt osztva minden, kényelmesen elfértünk egymás

mellett. Voltak biciklik is, amik nem voltak a legjobb állapotban, de azért használhatók voltak. Egy-kettő jobb állapotú is volt, ezeket „lefoglaltuk”, és a szállásunk mögé elrejtettük, hogy a másik iskola diákjai ne találják meg. Szombat este közös sütögetést rendeztünk az osztállyal, így aznap volt ráadás vacsoránk is.

Utolsó nap reggeli előtt összepakoltunk mindent, megreggeliztünk, majd szabadidőt kaptunk. Néhányan kosaraztak még egy kicsit, páran ültek a padokon, beszélgettek, várták az indulást, volt, aki bent billiárdozott. Délután el is indultunk a tanyáról vissza Enyingre, a vonatállomásra, majd onnan vonattal haza Budapestre.

Bodó Bendegúz (11.c)

Hol is kezdődjön a történet? Megérkeztünk egy lovas tanyára, s amint megpillantottuk a focipályát és a medencét, már jó benyomásunk lett a helyről. Kicsit várni kellett a szállás elfoglalásáig, úgyhogy célba is vettük a foci- és kosárpályát, ahol jól szórakoztunk. Ahogy kimerültünk a nagy játékban, biciklire pattantunk, és

körbejártuk a szép környéket. Legelső úti célunk a halastó volt. Kis idő elteltével elfoglaltuk a szállást, ami a „korosztályunknak megfelelő” volt, ugyanis amellet, hogy szép és rendezett volt, eleget tett a mi fiatalos, bolondos elvárásainknak is, mert volt biliárd, x-box és csocsó is. A második napot egy remek

reggelivel indítottuk, majd medencézéssel folytattuk. Délután elmentünk a tóhoz vízibiciklizni és csónakázni. Közben olyan melegünk lett, hogy néhányan kicsit megmártóztunk a tó vizében, ami ugyan hideg volt, de abban a nagy melegben mégis

életmentő. Ahogy visszaértünk a szállásra, már „ugrottunk” is be a medencébe. Szóval nagyon jól éreztük magunkat egész nap, melyet az esti sütögetés koronázott meg. Másnap kicsit fáradtan, de jókedvűen keltünk ki az ágyból, és mentünk reggelizni. Aztán lassacskán összepakoltunk, és felkészültünk az indulásra. A hazafelé vezető úton csak az elmúlt napok emlékei jártak a fejünkben, mosolyogva gondolunk vissza, és beszélünk arról, hogy bárcsak tovább tartott volna a kirándulás.

Papp Sándor (11.c)

Osztályunk utolsó osztálykirándulása, avagy a 12. a osztály így búcsúzott az együtt töltött 4 évtől

Május 18-án, péntek reggel útnak indultunk Balatonra, kétnapos osztálykirándulásunkra.

Három apuka vitt bennünket két kisbusszal és egy autóval. Itt is szeretném megköszönni Kocsis Andris, Müller Gyuri és Pap Marci apukájának, hogy velünk tartottak végig a kiránduláson.

Szállásunk egy hangulatos kis hotelben volt Szántódon. Én már töltöttem korábban ezen a helyen pihenésemet egy fantasztikus tábor keretében, általános iskolás koromban. Jó élményeket szereztem abban a táborban, így mikor megtudtam, hogy ebbe a szállóba megyünk, előbújtak régi szép emlékeim a hotellel és a táborral kapcsolatban.

Miután becsekkoltunk, és elfoglaltuk szobáinkat, egy csodálatos tihanyi túra következett. Komppal mentünk át Tihanyba.

Túravezetőnk, Lóczy István már itt várt ránk. Ő kései, távoli rokona Lóczy Lajosnak, 19. századi geológusnak, természettudósnak, aki először írta le Balatonnak és környékének természeti szépségét. Ezután rövid panorámabuszozás után felértünk Tihany tetejére.

Gyönyörű panoráma tárult elénk a túra során a Belső-tóra és a Balatonra!

A túránk során Belső-Tihany természetvédelmi területen mentünk át. Túravezetőnk mindenféle információval bővítette ismereteinket a kalandozás során látottakkal kapcsolatosan. Például megtekinthettük a közel 1000 éves remetebarlangokat, amiket görög-keleti szerzetesek hoztak létre, amikor I. András felesége, Anasztázia, kijevi nagyhercegnő Magyarországra érkezett.

Felmentünk, és megnéztük a Tihanyi Bencés Apátság templomot, amit I. András királyunk alapított. Őt ide temették el. Láthattuk a Tihanyi Apátság Alapító

<http://balaton.varosom.hu/latnivalok/vallasi-epuletek/Tihanyi-Bencés-Apátság.html>

oklevélének másolatát, amely becses nyelvemlékünk. Ide kívánczik a bemutató kisfilmben hallott köszöntő szöveg, amit dr. Korzenszky Richárd nyugalmazott perjel mondott.

"EZEN HELY A BALATONNAK KORONÁJA"

KÖSZÖNTŐ

950 év óta van Bencés Apátság a Tihanyi-félszigeten. Templomunk, miként a régi templomok, a felkelő naphoz igazodik. Az évszázadok során pusztulás és újjáéledés többször osztályrésze volt. Az alapító király, I. András sírja becses emlékhelye a mai Magyarországnak.

Az altemplom – királykripta – egyik legértékesebb középkori építménye a mai Magyarországnak. A gazdag díszítésű barokk templom annak a korszaknak a tanúja, amely a pusztulás után az újjáéledésről beszél. Miért építenek templomokat? Mert amióta ember él a földön, mindig a végtelenre vágyik. Ennek a vágyakozásnak kifejezője minden igaz művészet. A templom és a művészet elválaszthatatlanul összetartozik.

A templom nem csupán művészettörténeti emlék. A templom messziről figyelmeztető látvány, hogy a földről tekintsünk fel az égbe. Belső tér, amely embereket gyűjt össze, embereket, akik akarják a szépet, keresik a csendességet, akik fel akarják emelni a szívüket.

Találjon megnyugvást és békét mindenki, aki betér ebbe az Isten-házába! Álljon meg csodálattal azok műve előtt, akik a műalkotásokat létrehozták és megőrizték! Vigye magával a szépségnek élményét, amely azt hirdeti ezen a helyen is, hogy több és nagyobb a világ annál, mint amit szemünkkel láthatunk.

Béke az érkezőknek, áldás a távozóknak!

dr. Korzenszky Richárd OSB em. perjel

Kipróbáltuk a tihanyi visszhangot is. Sikerült! A túra befejeztével nagyon éhesen tértünk vissza a hotelbe. A vacsora elfogyasztása után szabad program és karaoke következett zsíros kenyér partival. A hotel halljában az este folyamán biliárdoztunk és csocsóztunk. Az esti parti során nagyon jól éreztük magunkat. Jókat beszélgettünk, és finom frissítőket gurítottunk le a torkunkon. Betankoltunk pár falat zsíros kenyeret, mert az nem maradhat ki a jó bulikból, meg éhesek is voltunk még a vacsora után. A napot pezsgős koccintással zártuk.

Másnap reggel a kőröshegyi római katolikus templomot, és a Kőröshegyi hidat is. Ezután elstartoltunk a Siófok-Szabadifürdőn található Galerius élményfürdő és wellness központba. Nem kellett sorba állnunk, mert itt is vártak már bennünket. A wellnessfürdő nagyon klassz volt, alaposan kiáztattuk magunkat, és jókat szórakoztunk. Csúszdázunk, és dobáltuk egymást a medencében. Egy adag finom ebéd után ellátogattunk a székesfehérvári

<http://galerius-furdo.hu/elmanyfurdo/csuszdak>

Romkertbe. Idegenvezetőnk sok érdekes dolgot mesélt az 1000 éve bazilika romjairól, a királysírokról, amiket folyamatosan tárnak fel. A Romkert megtekintése után fagyiztunk egyet közösen, amivel véget is ért az osztálykirándulásunk, és mindannyian sok-sok új élménnyel gazdagabban tértünk haza.

Köszönettel tartozunk osztályfőnökünknek, Csókásné Gémesi Ildikó tanárnőnek a kirándulás megszervezéséért.

Szabó Péter (12.a)

Osztálykirándulás Szlovákiába

A 12/D osztály május 29-én kirándulni indult a Felvidékre, azaz Szlovákiába.

Hosszas buszozás után először Dévény várát néztük meg, majd ellátogattunk Pozsonyba.

Dévény várának maradványa a Duna és a Morva folyók összefolyásánál található. A vár tetejéről tökéletesen rá lehet látni a környék domborzatára. Szerencsére pont végezni tudtunk a vár és az abban található kiállítás megnézésével, mikor

ránk szakadt az ég. Ezután az utunkat Pozsony felé vettük. Itt a pozsonyi várát csodálhattuk meg, majd egy kisebb séta után bementünk a Koronázó templomba (Szent Márton-dóm), ahol egykor 11 magyar királyt és 8 királynét koronáztak meg. A templomban reneszánsz és gótikus síremlékek találhatók, illetve Szent Márton

ereklyéi (illetve egy szobor, ahogy megosztja köpenyét a koldussal), melyek a főoltár felett lévő ezüstkoporsóban vannak. Ha valaki szemfüles volt, megtalálhatta a magyar korona másolatát is.

<http://slovakia.travel/hu/deveny-vara>

Végül kicsit még sétáltunk az utcákban, ahol a királyok koronázási útvonalát a bazaltból készült úttestbe rejtett rézkorona jelezték. Ha valaki kíváncsi, végigmehet a teljes koronázási útvonalon követve a kis koronákat.

Majd egy kis pihenés, ebédelés után visszaindultunk Budapestre. Késő délután már az iskola előtt voltunk, ahol

véget ért az osztálykirándulásunk.

Összességében egy jó kirándulás volt. Szép helyekre látogattunk el, és szép épületeket csodálhattunk meg. Csak ajánlani tudom mindenkinek ezt az egynapos kirándulást.

Péntek Bence (12.d)

SCANIA élményvezetés

A Scania Young Professionals programjában, egy tesztszertésen és egy üzemplátogatáson vettünk részt. Június 7-én, 9 órakor találkoztunk a Fáy András Közlekedésgépészeti Szakgimnázium előtt a csapattal, és indultunk busszal a pályára. A megbeszélte induláshoz képest kis csúszással indultunk Zsámbékra, ahol a Drive Camp tesztpálya található. Ennek a pályának a célja, hogy javítsa a vezetéstechnikát.

A megérkezés után a társaságot szétosztották színek szerint piros, kék és sárga csoportra. Egy rövid ismertetés után a kék és a piros csoport megkezdte az élményvezetést. Mikor elkezdődött a vezetés, elkezdett esni az eső, de ennek ellenére is nagyon élvezetes volt.

Amíg a másik csoport vezetett, addig a harmadik csoport meghallgatott egy rövid előadást a SCANIA jövőbeli terveiről, amik már léteznek. Például: Svédországban olyan kamion, ami az autópályára felszerelt nagyfeszültségű vezetékeken keresztül áramszedővel tölti fel az akkumulátorát. A másik tervük folyamatos sebességhez kötött kamionok összekapcsolódását jelentette elektronikus módon, amellyel egy konvojt alkotnak. Az első kamiont követve a többi kamion fogyasztása kisebb, és kevesebb irányítást igényel. Volt még egy rövid videó, amely a biatorbágyi szakszerviz felszereltségéről és munkaközösségéről szólt, ezután a szervezőknek kérdéseket lehetett feltenni a Scaniáról és a videókban látottakról is.

A tesztvezetés előtt és után is készült egy csoportkép. Ezután busszal és autókkal átmentünk a Biatorbágyon található Scania szakszervizbe, ahol két csoportban betekintést nyertünk a szakszerviz mindennapjaiba, megnéztük a mosó, futómű beállító és a szerelő részlegét.

Mészáros Máté (11.c)

Feri Feszt

Mi is az a Feri Feszt? A ferencvárosi középiskolások számára szervezett programok sora. Ez egy olyan rendezvény volt, ahol droggal kapcsolatos előadásokat hallhattunk, beszéltek a drogok káros hatásairól és veszélyeiről, illetve utóhatásairól meséltek. Nagyon érdekes volt, csomó új dolgot meséltek és mutattak. Többek között a MIÉRT-et magyarázták el, azaz miért ne

kezdjünk el különféle dolgokat használni.

Kint az FMK (Ferencvárosi Művelődési Központ) udvarán különböző sport- és ismeretterjesztő jellegű programokon vehettünk részt. Volt egy nagy helikopter, amit betettek egy kamionba, és szimulátornak csinálták meg. A helikopter törzsének a fele

került csak a teherautóba. Belül teljes felszereltségű volt, de az ablakok helyén monitorok álltak. Egy modellezett svájci hegységben repülhettünk. Saját magunkat irányíthattuk, és arra mehettünk, amerre csak akartunk.

Egy felfújható „ugrálóvárszerűséget” állítottak fel az udvaron, ahol gumikötelek tartottak vissza a feladat teljesítése közben, amikor egy szivacsdarabot kellett ”ráragasztani” az ugrálóvár szélére. Nagyon nehéz volt zokniban futni a felfújott ugrálóváron, és nagyon csúszott. Ha nem tudtad magad megtartani, akkor olyan erővel rántott vissza, hogy egy óriásit repültél. Elég megerőltető volt, mert a meleg is és a fizikai erő használata is közrejátszott.

Felállítottak egy csomó sátrat, ahol különböző feladatok voltak, amikért ajándékot lehetett kapni. Az egyik ilyen egy nemi betegségekkel foglalkozó sátor volt, ahol egy kvízt kellett kitöltenünk. A helyes kitöltésért egy cukorkát vagy egy kotont lehetett kapni, mert a biztonság az első 😊 Mivel mindenki nézte, ahogy egy osztálytársunk ezt kitölti, így nekünk nem kellett kitöltenünk, és adtak mindenkinek ajándékot.

Egy másik sátorban elsősegélyt lehetett tanulni. Minden egyes részlet fortélyaira megtanítottak. Szakképzett emberek adták át tudásukat. Főként az újraélesztést mutatták be.

Lehetett bikaviadalozni. Versenyeztünk a többiekkel, hogy ki bírja tovább a bikán. Az egyik osztálytársam több mint 3 percig bírta, de nagyon lassan indult az elején, így könnyű dolga volt, de a vége felé már nagyon gyorsan és erősen mozgott a bika.

Lehetett pingpongozni és csocsózni, amiben szintén versenyt rendeztünk magunk között. Nagyon nagy mérkőzéseket játszottunk egymás ellen, és minden meccs szoros volt. Illetve lehetett freestyle reppelni, amiben nem vettünk részt, mert senki nem tudott reppelni. De sokan voltak, akik beneveztek erre, és rendkívüli módon csinálták. Frappáns szövegeket találtak ki, és értelme is volt.

Állt egy felfújható mini focipálya, ahol csocsóhoz hasonló módon kellett játszani, csak élő emberek voltak a bábuk. Lehetett kapni ingyen palacsintát, de időbe tellett, míg hozzá jutottunk. Viszont isteni finom volt.

Utoljára hagyva: volt egy állásbörze is tanulók számára. Itt mindenféle diákmunkát meg lehetett találni A-tól Z-ig. Lehetett menni a Magyar Vöröskereszthez is, többféle diákszövetkezet is rendelkezésre állt. Ha regisztrálsz ezeknél a szövetkezeteknél, kapsz egy listát e-mailben, hogy hova tudsz menni dolgozni.

Ez a rendezvény nagyban hozzájárult ahhoz, hogy eligazodjunk a nagyvilágban, és közben szórakozhattunk is.

Bodó Bendegúz (11.c)

Fáy Hanna előadása Iskolánk névadójáról, Fáy Andrásról

Május 14-én, hétfőn, egy előadáson vettünk részt pár osztállyal együtt, amelyet Fáy Hanna és édesanyja tartottak nekünk.

Az előadás kezdetén a példaképekről volt szó – minket is megkérdeztek, hogy nekünk van-e példaképünk, és ha van, akkor ki az. Hanna elmesélte nekünk, hogy az ő példaképe az édesanyja, és bővebben meg is indokolta, beszélt róla, hogy miért. Utána pénzügyi dolgokról volt szó, többek közt a spórolásról, hogyan bánjunk okosan a pénzzel és más hasonlókról. Mesélte nekünk, hogy régen az emberek nem

spóroltak a pénzzel, mert ezt nem tanította meg nekik senki, és ezért elmulatták, elitták, elherdálták. Később létrejöttek a takarékpénztérek. Fáy András, iskolánk névadója volt az, aki a Pesti Hazai Első Takarékpénztárat megalapította. Ott megtanították az embereket az ésszerű takarékoskodásra, akik így elkezdtek okosabban bánni a pénzzel.

Ezután Fáy Andrásról volt szó. Eleinte Hanna sem tudott róla sokat, de utánanézett, és érdeklődött vele kapcsolatban. Fáy András előkelő családból származott, apja 5000 holdas földbirtokos volt. 1786. május 30-án született és 1864-ben hunyt el. Fáy András író, nemzetgazda, a társadalmi mozgalmak egyik legtevékenyebb alakja, őt tartották a nemzet mindenésének. Felesége Sziráky Zsuzsika, a korábbi pártfogoltja volt. Fáy András egyebek között elismert költő, író volt, gyermekkönyveket is írt.

Sokat beszélgettünk még Fáy Andrásról és más témákról is. Szó volt még a Hannával történt dolgokról, tapasztalatokról - arról, hogy például miért nem jó, ha hazudunk, hogy legyünk mindig őszinték stb. Legvégén ajánlott nekünk egy könyvet, amit ő nemrég olvasott, és ajánlja mindenkinek. Írója Sean Covey, címe: A kiemelkedően eredményes fiatalok 7 szokása.

Az érdekes, tanulságokkal teli, gondolatébresztő előadást vastaps zárta.

Imbrea Ovidiu György (9.b)

Drogprevenciós programon a 9.a

Itt, a IX. kerületben a Balázs Béla utcában nyílt egy állandó drogprevenciós kiállítás és közösségi tér KONKÁV néven. Az lenne a céljuk, hogy hitelesen tájékoztassák az embereket a droghasználatról, bemutassák a háttérben megbújó társadalmi és családi okokat. Ezt az intézményt látogattuk meg néhány héttel ezelőtt.

<http://www.ferencvaros.hu/>

Ez a program nagyon érdekes volt. Egy berendezett pincében voltunk, ahol öt darab szoba volt. Arról szólt a foglalkozás, milyen veszélyei lehetnek a különféle tudatmódosító szereknek. Valamint arról is volt szó, hogy mi az oka annak, hogy ilyen szerekhez nyúlnak az emberek. Lementünk az első helyszínre, ami egy előtér volt. Itt

megbeszéltük, milyen tudatmódosító szerek vannak, amik elterjedtek Magyarországon, és amit használnak is.

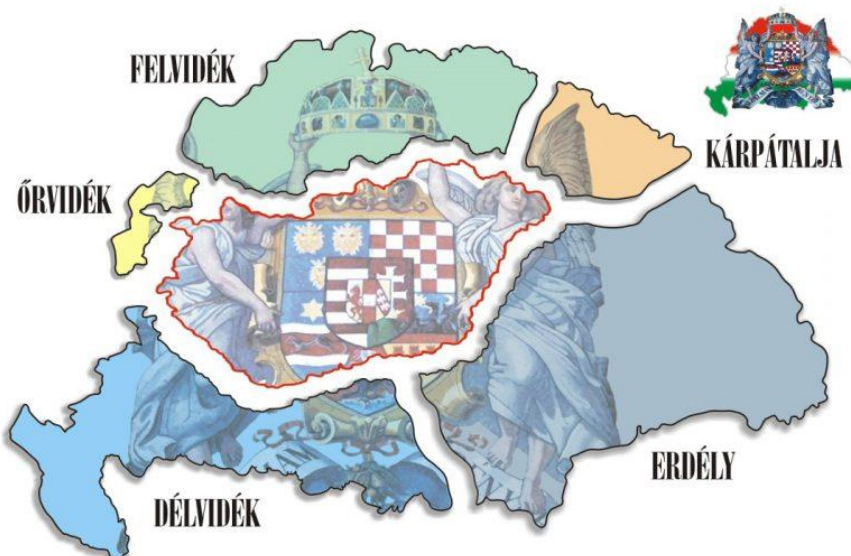
Aztán az előadónő egy videót mutatott, amiben olyan emberek mondták el a történeteiket, akik drogfüggők voltak, és elmesélték, miért nyúltak ilyen szerekhez. Ezután elmentünk a következő szobába, ami egy tinédzser szobájára hasonlított. Itt azt beszéltük meg, hogy a fiatalok miért kezdenek el drogozni.

A következő helyiségben azt mutatták meg, milyen „érzést” okoznak a drogok. Ez számomra nagyon érdekes volt, mivel én sosem próbáltam ki semmilyen drogot, és sose szeretném kipróbálni, milyen. Viszont mindig is foglalkoztatott az, mitől jó ez, vagy milyen érzés. Az utolsó két szoba arról szólt, milyen szakaszai vannak a függőséghez vezető útnak. Nekem nagyon tetszett, és sok mindent megtudtam erről a függőségről.

Dúzs Bence (9.a)

Trianon – június 4. – A Nemzeti Összetartozás Napja –

Az I. világháború végeztével 1920. jún. 4-én a Versailles melletti Nagy-Trianon palotában kikényszerített békediktátum értelmében a vesztes központi hatalmak oldalán harcoló Magyar Királyság ezeréves területének mintegy kétharmadát elcsatolták.

<http://egyacsonakban.hu/2017/06/22/a-trianoni-beke-es-kovetkezmenyei-tetel/>

A háborúba lépést az utolsó pillanatokig ellenző magyar vezetés és a magyar nép példátlan veszteséget szenvedett el. A következmények az egész országot sokkolták, a magyarság tetszhalott állapotba került.

Az akkori népszámlálási adatok alapján a Trianon előtti Magyarország

több mint 18 milliós lakossága 7,6 millió főre esett vissza, és az elcsatolt területekkel együtt mintegy 3,5 millió magyar ajkú került határainkon kívülre.

Az emléknapi megemlékezés a nemzeti tragédiáról, de arra is lehetőséget nyújt, hogy tanúságot tegyen a magyarság összetartozása mellett, és bemutassa a határokon átívelő kulturális gyökereket, a közös nyelv és nemzeti érzés egységét.

Az Országgyűlés 2010. évi XLV. törvénye rendelkezik a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtételről: „a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek, amelynek államhatárok feletti összetartozása valóság, és a magyarok önazonosságának meghatározó eleme.”

Juhász Gyula: Trianon

Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá.

Mert nem lehet feledni, nem, soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog és igazság, becsület, remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e
földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül,
S magyar szív és ész tartott meg bizony.
Egy ezer évnek vére, könnye és
Verejtékes munkája adta meg
Szent jussunkat e drága hagyatékhoz.

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt a kedves Pozsony,
Hol királyokat koronáztak egykor,
S a legnagyobb magyar hirdette hévvel,

Nem volt, de lesz még egyszer
Magyarország!
És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt legszebb koszorúja
Európának, a Kárpátok éke,
És mienk volt a legszebb kék szalag,
Az Adriának gyöngyös pártadísze!
És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt Nagybánya, ahol
Ferenczy festett, mestereknek álma
Napfényes műveken föltündökölt,
S egész világra árasztott derút.
És nem lehet feledni, nem soha,
Hogy Váradon egy Ady énekelt,
És holnapot hirdettek magyarok.
És nem lehet feledni, nem, soha
A bölcsőket és sírokat nekünk,
Magyar bölcsőket, magyar sírokat,
Dicsőség és gyász örök fészkeiket.

Kaszás Judit tanárnő

Május 22 – a Magyar Természet Napja

Magyarország 7 természeti csodája – 1. rész

2008-ban a Magyar Televízió indította útjára a Zöld 7-es című sorozatot, amely a magyar vidék természeti értékeit hivatott bemutatni. Két hónap alatt az ország harminc ritka természeti értékről mutatott be filmeket. A ritka természeti jelenségek, geológiai csodák, védett növény- vagy állatfajok, illetve élőhelyek listáját természetvédelmi szakemberek segítségével állították össze. A természeti jelenségekre a nézők szavazhattak, a voksolás eredményeként megszületett a Zöld 7-es, vagyis a hét, legtöbb szavazatot kapott magyar természeti csoda jegyzéke.

Ipolytarnóc

Budapesttől 140 km-re található kontinensünk egyik leggazdagabb, a nagyközönség számára is megtekinthető ősmaradvány lelőhelye, az 510 hektáros Ipolytarnóci ősmaradványok természetvédelmi terület.

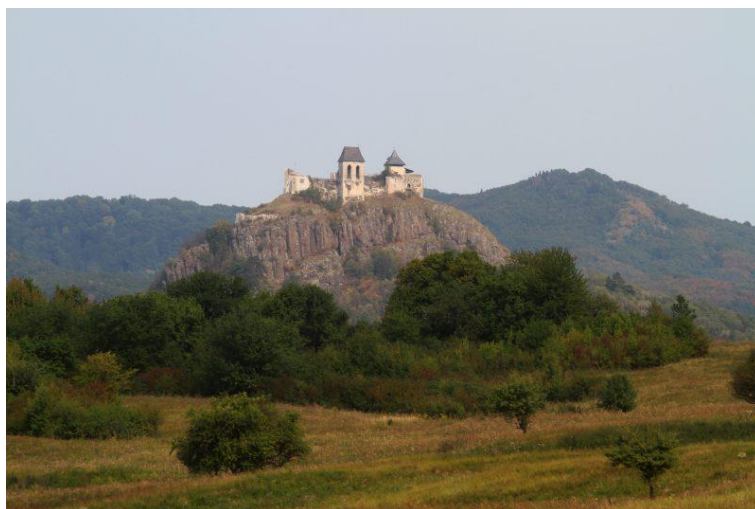
Az 1944-ben védetté nyilvánított világhírű természetvédelmi terület

földtani örökségünk gyöngyszeme, egy 20 millió évvel ezelőtti vulkáni katasztrófa által elpusztított ősvilág páratlan gazdagságú lelőhelye. 1995-ben az összeurópai természeti örökség részének nyilvánították, Európa Diplomával tüntették ki.

Füzéri vár

A Zempléni-hegységhez tartozó különleges, természetvédelmi oltalom alatt álló vulkáni kúp tetejére a XIII. század elején építették a várat, amely így legkorábbi váraink egyike. Építésének pontos ideje ismeretlen, de valószínűleg az itt birtokos Aba nemzetség egyik tagja létesítette. Miután a vár a hadászati jelentőségét elvesztette, 1676-ban a császári katonaság lakhatatlanná tette és elhagyta. Ezután a környék lakossága kőbányának használta a romokat.

A gyönyörű fekvésű, de igen nehezen megközelíthető, meredek hegy tetején épített füzéri vár kiemelkedő kápolnatornyával az egyik legszebb látványt nyújtja hazánkban.

A hegy számos védett, illetve fokozottan védett növény termőhelye. Kora tavasszal a sziklafalakat sárgába öltöztető sziklai ternye különösen szép látványt nyújt.

Kardoskúti Fehértó

A Kardoskúti Fehértó a Dél-Tiszántúl legértékesebb, időszakos vízállású szikes tava, medre a Maros egyik mellékágából alakult ki. Aszályos időszakokban hónapokra, sőt akár egész évre is kiszáradhat, míg csapadékos időszakokban folyamatosan vízzel borított a felülete.

Az 1966 óta természetvédelmi oltalom alatt álló terület a Körös-Maros Nemzeti Park részterülete.

A Fehértó az egyik legjelentősebb magyarországi madárrezervátum. Nemcsak számos sziki madárfaj költő-, de mintegy másfél száz faj vonulásának is lényeges állomása, továbbá a sajátos sótűrő, szikes növénytársulásoknak is otthona.

Őrség

Az Őrség néprajzilag önálló, sajátos kultúrát megőrző táj. Az egyetlen olyan tájegység hazánkban, melynek lakói a honfoglalás óta folyamatosan itt, egy helyben élnek. Miután a honfoglaló magyarok birtokba vették a mai Nyugat-Magyarországot, az itt lévő hegyeket, erdőket, folyókat védelmi vonalul használták fel. Itt húzódott a gyepű határa.

A természeti értékekben bővelkedő erdőkkel, ligetekkel szabdalt gyönyörű táj a 2002-ben alapított Őrségi Nemzeti Park része.

Visszapillantó

A nyugdíjba vonulás küszöbén egy kis elmélkedés.

Aki érkezik, annak egyszer, valamikor, valahonnan el is kellett búcsúznia. Túlzok-e, ha azt állítom: életünk, napjaink és éveink tele vannak elválásokkal? Minden búcsúzásban vigasz az, hogy a vég egyszerismind valaminek a kezdete is.

Szinte az egész életem itt telt el (43 év munkával, és előtte 4 évig itt voltam diák is). Ezt az iskolát diákjaival, tanáraival, dolgozóival, kollégáival, erényeivel és hibáival együtt is nagyon szerettem, és érzem, nem lesz egyszerű nélküle, nélkületek élni.

Köszönöm a sok segítséget, amikor rá voltam szorulva, és bízom benne, hogy volt olyan eset is, amikor én tudtam ezt visszaadni. Úgy érzem, az elmúlt évek alatt napról napra több lettem általatok. Remélem, én is értékes információkkal és tapasztalatokkal gazdagítottalak benneteket. Sok sikert kívánok további munkátokhoz!

Az utóbbi időben sokszor gondoltam arra – főleg amikor mérges voltam –, hogy majd AKKOR ezt meg fogom mondani. Hirtelen haragom persze közben elszállt, van, amit már el is felejtettem, és olyan is van, hogy akinek/akiknek mondanám, már nincsenek közöttünk.

Örülök, hogy elviseltetek, ami lehet, hogy néha nem is volt könnyű, ezért azzal szeretnék elköszönni, hogy örülök, hogy eddig köztetek lehettem.

Azt mondtam mindig, nem fogok unatkozni otthon, lesz nekem dolgom így is elég, egy családi ház körül mindig akad munka.

Köszönöm nektek, hogy itt lehettem, számomra megtiszteltetés volt, hogy megismerhettelek benneteket, és együtt dolgozhattam veletek.

Köszönöm a mosolyaitokat, a sok kedvességet, amit kaptam tőletek, és hogy meghallgattatok, amikor szükségem volt rá.

Köszönöm, hogy elviseltetek, amikor elviselhetetlen voltam, és abban bízom, talán nem sokszor voltam ilyen. Sajnos én is csak egyike vagyok a több mint hétmilliárd tökéletlen embernek, aki ezen a bolygón él. Életem végéig jó szívvel fogok rátok gondolni.

Tartsatok meg a jó emlékezetetekben, hiszen amíg emlékeztek rám, én sem halok meg, és örökké a mindig ing - nyakkendőös barátotok leszek. Sziasztok! ☺

Zsilka István
oktatástechnikus
Zsil

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

A kiállítási tárlóban idén májusban is láthattuk a végzős, érettségiző osztályok tablóképeit, az alkalomhoz illő versek, versidézetek kíséretében.

2015. óta minden évben május 22-én ünnepeljük a Magyar Természet Napját, melynek célja, hogy ráirányítsa a figyelmet a hazai természeti értékeink, valamint erőforrásaink megóvásának fontosságára. Ebből az alkalomból a következő kiállításunk Magyarország hét természeti csodáját (Ipolytarnóc, Füzéri vár, Kardoskúti Fehértó, Őrség, Hévízi-tó, kerecsensólyom, parlagi sas) mutatta be szép természetfotók kíséretében.

Utoljára a „Ha végre itt a nyár, és meleg az idő, az ember strandra jár...” című kiállítás látható, leginkább a Balatonnal és annak '60-as, '70-es évekbeli történetével kapcsolatos képek, cikkek formájában, de láthatunk régebbi, a múlt század első feléből származó, ritkaságszámba menő képeslapokat is hazánk több pontjáról (pl. Hajdúszoboszlóról, a Gyopárosi fürdőről, a Balatonról). Utóbbiakat Csókásné Gémesi Ildikó tanárnő bocsátotta a rendelkezésünkre.

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60 – 62. ☎ + 36 - 1 - 215 - 3177

Fax: + 36 - 1 - 476 - 0901, OM azonosító: 203031

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelőtlen szerkesztő: **Kecskédi Petra**

A 146. szám (2018. május-június) elkészítésében közreműködtek:

Bodó Bendegúz (11.c), Császári Jolán, dr. Zántó Edina, Dúzs Bence (9.a),
Grünvalszky Anna, Házi Tamás (9.a), Hegedűs Judit, Imbrea Ovidiu György (9.b),
Kaszás Judit, Kecskédi Petra, Marczy Dávid (10.a), Mészáros Máté (11.c),
Papp Sándor (11.c), Péntek Bence (12.d), Szabó Péter (12.a), Vég Tamás (12.b),
Zsiák Gergely (10.c), Zsilka István